

[Justitsministeren.]

anede noget om, at Kiosken laa paa et forkert Sted, skænker det ikke nogen Opmærksomhed, at der var et Problem dér, og i Ministeriets Tilbud til Jacobson følger man ganske simpelt det Tilbud, man tidligere havde givet Jacobson, det vil altsaa sige, at Jacobsons Søjlehus bl. a. skal ligge, hvor Kiosken er, med andre Ord, at Kiosken skal flyttes.

Det, man saa kommer op at toppes om, er, hvem der skal flytte denne Kiosk, og man kan altid tvistes om, hvem der har Ret dér. Jacobson har indtaget det Standpunkt, at naar han har lejet et Areal, saa skal Statsbanerne ogsaa gøre det ryddeligt, og Statsbanerne har antagelig ræsonneret som saa, at da han indtræder paa en Maade i Jarmunds Forhold, og det er Jarmunds Kiosk, maa det virkelig være Jacobson, der skal ordne sig med Jarmund og saa faa den væk. Resultatet bliver imidlertid, at man, om jeg saa maa sige, kommer til et Kompromis — der gaar ganske vist mange Aar, inden det endelige Kompromis kommer frem —, for det ordnes paa den Maade, at Jacobson flytter Kiosken, og i sidste Instans er det Statsbanerne, der kommer til at betale, de betalte nemlig det, som Jacobson opgør sit Tab til, 3 000 Kr.

Dette Tab opgør han i nogle Skrivelser af 6. November og 15. November 1926. I det første Brev til Statsbanerne, det af 6. November, opgav han blankt ud, at det var 3 000 Kr., han havde til gode. Hertil sagde Statsbanerne, hvad rimeligt er, at saadan et Beløb maa dog specificeres. Saa specificerede han det i det andet Brev, jeg nævnte, det af 15. November 1926, og opgør sit Tilgodehavende saaledes, at han har haft direkte Flytteomkostninger paa 1 860 Kr., et Lejetab paa 840 Kr. og 350 Kr. i Rentetab. Det bliver paa det nærmeste de 3 000 Kr., som han som en rund Sum tidligere havde opgivet, og derefter blev de 3 000 Kr. anvist ham, og saa tror man, at saa er den Potte ude. Jeg skal senere vende tilbage til dette Spørgsmaal, idet denne Ordning nemlig først sker i Forbindelse med Ordningen af andre Problemer.

Saa vil jeg gaa over til det, som jeg vil betegne som Sagens anden Fase. Den dukker op i April Maaned 1926, hvor Jacobson meddeler Statsbanerne, at han ikke er i Stand til at betale den Husleje, der var aftalt, nemlig 15 000 Kr. om Aaret, og at han vil løses fra sin Kontrakt. Man kan jo se af det hele, at Søjlehuset ikke har været den udmærkede Forretning, som Jacobson havde regnet med, dengang han

indlod sig paa Forehavendet. Han har ikke faaet de Indtægter, han havde paa-regnet, og som Følge deraf vil han ud af Forholdet. Statsbanerne ser imidlertid fuldt ud forretningsmæssigt paa Sagen, og det finder jeg er berettiget. Man kan ikke have med en Lejer at gøre, der pludselig kommer og vil kaste det hele fra sig og siger: I maa løse mig ud paa en eller anden Maade, for jeg kan ikke klare disse Paragraffer! Statsbanerne stillede sig ikke ganske afvisende. Statsbanerne har i hele denne Sag været yderst facile over for ham. De har aldrig brudt Broerne af, de har altid været parate til at forhandle med ham, og naar han har været rimelig, har de honoreret ham. Havde Banerne været haarde Fordringshavere, havde de sagt til ham ganske simpelt: All right, naar De ikke kan betale, maa De ud, og saa anlægger vi Sag mod Dem til Inddrivelse af Leje og Erstatning for brudt Lejemaal, og vi gør Udlæg i Deres Søjlehus, og saa maa De herut! Det gør Statsbanerne imidlertid ikke, men de forhandler med Jacobson for at se, om de ikke kan finde en Ordning med ham, saaledes at han ikke skal blive ødelagt økonomisk.

Jacobsons Sagfører, Overretssagfører Steinthal, fremsætter Forslag til Statsbanerne gaaende ud paa, at man gerne vil have, at Garderoben og Cykelstalden gaar tilbage til Statsbanerne, for det har vist sig, at det ikke var nogen heldig Plads, de var kommet til at ligge paa i Søjlehuset, og saa skal Statsbanerne paa deres Side yde en Godtgørelse paa 2 Aars Lejefrihed, det vil sige 30 000 Kr., og saa endvidere i 16 Aar yde en Reduktion paa 3 000 Kr. aarlig, fordi Lejemaalet nu var saa meget mindre værd, det vil sige 48 000 Kr. Til sammen skulde Statsbanerne altsaa give Indrømmelser paa ikke mindre end 78 000 Kr., medens de til Gengæld herfor skulde overtage Cykelstalden og Garderoben og se, hvad de kunde faa ud af disse. Det sagde Statsbanerne i første Omgang nej til. Saa kommer Jacobson selv, han er mere rimelig end sin Sagfører paa det Tidspunkt, for han vil ikke have mere end 30 000 Kr., og saa vil han i 10 Aar have en Reduktion paa 3 000 Kr. aarlig, det vil sige, at han i alt vil have 60 000 Kr. Hertil siger Statsbanerne ja, det vil de godt gaa ind paa, men hvad gør saa Jacobson? Han siger: „Nu vil jeg skam ikke staa ved mit Tilbud“, til Trods for at Statsbanerne har accepteret. Jacobson stiller nye Krav gaaende ud paa, at han vil have, at der ikke maa udlejes til nogen anden paa Østerbro Station, uden